

Hồi 12

Nam Tà - Bắc Thần

Ninh Phụng vội vái chào Nam Tà Ẩn Thiên Luân và Bắc Thần quân Cát Đổ:
- Tiệp nữ là Vương Đình Phụng, mong được nhị vị tiền bối giúp đỡ.

Nam Tà nhíp những ngón tay chuỗi ngọc lên dây cương, liếc về phía sau, rồi nói:

- Ở thì giúp. Thấy nữ nhân lối đường muốn đi xe của lão phu, thì cứ lên cái thùng phía sau ngồi chung với lão tặc Bắc Thần Quân Cát Đổ.

Bắc Thần Quân bất thần chộp ngay vào gáy lão Nam Tà, lão vừa chộp vừa nói:

- Ê, lão dám gọi ta bằng lão tặc.

Nam Tà lắc lại đã tránh được cái chộp của Bắc Thần Quân vừa cười vừa nói:

- Võ công của lão đầu đánh bằng ta. Ta mới là người dụng quyền còn lão dụng cước mà.

- Lão muốn đánh nhau một trận nữa à?

- Ta đang muốn choảng nhau đây.

Đình Phụng không thể nào tưởng tượng được, mới đây hai lão già còn là bạn của nhau, thế mà chỉ một câu nói đã muốn đánh nhau rồi.

Nàng vội lên tiếng can ngăn:

- Hai vị tiền bối hãy dừng tay.

Có lẽ tiếng nói của nàng ẩn chứa một oai lực vô hình nên cả Nam Tà Và Bắc Thần Quân đồng loạt hướng mắt nhìn Đình Phụng.

Bắc Thần Quân gằn giọng nói:

- Tiệp nữ, ngươi muốn nói gì?

Đình Phụng lấy hơi, xuống giọng thật nhỏ nhẹ nói:

- Hai vị tiền bối... tiệp nữ lúc này đang rất cần nhị vị tiền bối giúp đỡ. Hai vị lại đánh với nhau còn giúp được tiệp nữ việc gì nữa.

Nam Tà Cát Đổ nhảy xuống xe nói:

- Người muốn đi xe thì lên ngồi ghế mà giữ cương ngựa, nếu như không muốn thì chui vào cái thùng phía sau với gã Ẩn Thiên Luân.

Đình Phụng lắc đầu:

- Tiện nữ chỉ muốn nhờ nhị vị tiền bối đưa giùm một người bệnh về nhà y.

Bác Thần Quân cau mày:

- Ý chà... Người tưởng bọn ta là lũ tiêu cực chở hàng sao?

- Tiện nữ không dám có ý nghĩ đó, nhưng nhị vị tiền bối giúp đỡ người này về đến gia trang của y, nhất định sẽ được đãi ngộ.

Nam Tà Cát Đổ quay sang Bác Thần Quân Ẩn Thiên Luân:

- Lão Ẩn... lão muốn kiếm ít kim tiền chứ?

Bác Thần Quân sầm mặt lại:

- Người thì lúc nào cũng tiền.

- Nếu không có ta thì cũng chẳng có cỗ xe và con ngựa này, biết chừng nào mới đến được Kim Lăng.

Đình Phụng chen luôn vào câu nói của Nam Tà Cát Đổ:

- Người bệnh mà tiện nữ muốn nhờ nhị vị đưa đi cùng là người ở Kim Lăng. Chỉ cần nhị vị đưa y đến Đường môn, tọa lạc ở hướng đông Kim Lăng, thì chắc chắn Đường môn bang chủ sẽ đãi ngộ, không phí công nhị vị tiền bối đâu.

Nam Tà gãi đầu:

- Người hãy đưa hấn ra đây.

Đình Phụng tiu ngửu chỉ tay về phía bãi cỏ:

- Nhị vị tiền bối hiểu cho tiện nữ. Đình Phụng suốt đời chỉ biết mỗi một môn y thuật, còn tuyệt nhiên chẳng hề có chút võ công nào. Do đó... tiện nữ...

Bác Thần Quân hằm hè lên tiếng:

- Người nói đại là không khiêng nổi kẻ bị bệnh đó đi, còn dài dòng làm gì.

Đình Phụng nhìn lão gật đầu.

Nam Tà hướng mắt về phía bãi cỏ rồi nói:

- Thôi được rồi, lão phu sẽ giúp người đưa người bệnh lên xe.

Lão chọt co lung một cái:

- Vừa rồi ngươi nói biết chút y thuật. Vậy khi lão phu đưa người bệnh lên xe xong, thì giúp lại lão phu một việc.

- Tiệp nữ sẵn sàng phục vụ lão tiên bối.

Nam Tà lắc vai, người đã bắn về phía bãi cỏ. Một thoáng sau lão đã quay trở lại, trên vai vác theo Du Thiên Kiệt. Lão ném Du Thiên Kiệt vào thùng xe, rồi quay trở ra bước đến cạnh Đình Phụng nói:

- Nếu ngươi có tài y thuật, thì giúp lão phu chữa tan cục máu bầm sau lưng lão.

Nam Tà vừa nói vừa quay lưng, vén áo cho Đình Phụng thấy.

Nàng nhận ra là một cục máu bầm ngay sau lưng lão và chắc chắn cục máu bầm đó do lão bị một người nào đó đánh trúng. Đình Phụng mỉm cười:

- Tiệp nữ sẽ trích cục máu đó ra ngay thôi.

Đình Phụng vừa nói vừa lấy một bọc kim vàng, rồi nhanh như cắt thọc một mũi kim to bằng ngón tay út vào cục máu trên lưng Nam Tà Cát Đổ.

Lão kêu lên một tiếng.

Sau tiếng kêu lão quay lại Đình Phụng:

- Tiệp nữ là cái trò gì vậy?

Đình Phụng mỉm cười:

- Tiên bối là một võ phu kỳ tài trong giang hồ mà lại sợ đau bởi cây kim vàng này sao?

- Ta mà sợ à. Ngươi có đâm mười cây kim nữa lão phu chẳng hề thốt một tiếng.

Lão quay mặt lại, tay chống nạnh, mặt hếch lên nhìn trời, tỏ vẻ khí phách nói:

- Ngày xưa Quan Công vừa nạo xương vừa đánh cờ, ngày nay Nam Tà vừa bị đâm vừa ngắm trời.

Đình Phụng mỉm cười, rút cây kim vàng ra khỏi cục máu bầm của lão, rồi tra ngọn tiểu đao nhỏ xíu cũng bằng vàng rọc một đường nhỏ.

Nàng vừa rọc xong, máu bầm phun ra, ướt đầm cả thắt lưng Nam Tà.

Chờ cho đến lúc máu tươi thoát ra khỏi vết thương, Đình Phụng mới trút một viên hoàn đơn, nhai nhỏ đắp lên rồi hỏi:

- Tiền bối cảm thấy thế nào?

Nam Tà Cát Đổ vươn vai vung một quyền về phía Bắc Thần Quân, lão nói lớn:

- Hay... Hay... Người đúng là một đại phu kỳ tài trong thiên hạ. Ê, lão tặc Bắc Thần Quân, Cát mỗ bây giờ khỏe lại như xưa rồi, cái lưng của ta không còn sưng sưng nữa.

Lão ngửa mặt cười lớn, tỏ vẻ cao hứng:

- Ha ha ha... Ở hiền gặp lành.

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân nhìn Đinh Phụng không chớp mắt. Lão đột ngột lắc vai, phi thân xẹt về phía nàng.

Cát Đổ vừa thấy thân ảnh Bắc Thần Quân nhoang nhoáng thì tung luôn một thoi quyền cản lão lại.

Thấy thoi quyền của Cát Đổ vừa nhanh vừa mạnh, Bắc Thần Quân tròng bộ, thi triển luôn một ngọn phong vũ cước.

Quyền cước chạm nhau, phát ra một tiếng nổ và khí kinh cuộn lên, đẩy Đinh Phụng lùi luôn ba bộ, cả hai cũng đồng thời lùi ra sau.

Cát Đổ cười ha hả:

- Chúng ta choảng nhau một trận nữa.

Bắc Thần Quân đột nhiên co lưng một cái, rên luôn:

- Ui cha... cái lưng của ta.

Đinh Phụng nghe lão rên, liền hỏi:

- Tiền bối cũng bị như Nam Tà Cát Đổ tiền bối?

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân gật đầu:

- Lão cho ta một quyền, ta tọng lại lão một cước. Nếu người là người công bằng, giúp lão thì phải giúp ta.

- Đinh Phụng sẵn sàng phục vụ tiền bối.

Bắc Thần Quân liếc Nam Tà cười khẩy nói:

- Lão tặc, người nghe rồi đó. Chính tiện nữ mở miệng đòi chữa cho ta đó.

Bắc Thần Quân vừa nói vừa xoay lưng về phía Đinh Phụng, lão vén trường y và ngay giữa sống lưng cũng có một cục máu bầm chẳng khác gì Nam Tà Cát Đổ.

Một lần nữa, Đinh Phụng sử dụng y thuật, trích máu bầm cho Bắc Thần Quân. Nàng vừa trích máu vừa hỏi:

- Nhị vị tiền bối sao lại bị thương cùng một chỗ?

Bắc Thần Quân Ấn Thiên Luân chỉ tay vào mặt Nam Tà Cát Đổ nói:

- Lão cho y một cước, y tổng cho lão một thoi quyền.

- Hai vị võ công ngang nhau.

Bắc Thần Quân đằng hắng:

- Lão phu tất phải hơn gã rồi.

Nam Tà trợn mắt:

- Ê... lão hơn ta mà sao lại bị trúng quyền của ta? Đúng là thú miệng lưỡi, nói ra những lời thối tha.

Bắc Thần Quân nghiêng răng:

- Lão hãy chờ đấy. Khi tiện nữ lấy máu bầm ra xong, chúng ta sẽ choảng nhau một trận coi ai cao ai thấp.

Đinh Phụng lấy hết máu bầm tra thuốc vào vết thương, rồi len lén đứng giữa Nam Tà và Bắc Thần Quân, nàng nói:

- Tiện nữ là người đứng giữa, theo tiện nữ...

Nam Tà cướp lời nàng:

- Phải ta là người có võ công cao thâm hơn hẳn không?

Đinh Phụng lắc đầu.

Bắc Thần Quân hí hửng:

- Vậy thì đích thực Bắc Thần Quân này hơn Nam Tà một cước.

- Cũng không đúng.

Bắc Thần Quân và Nam Tà Cát Đổ nhìn nhau. Chỉ nghe Đinh Phụng từ từ nói:

- Bắc Thần Quân không hơn Nam Tà, Nam Tà cũng không hơn Bắc Thần Quân. Nhị vị tiền bối võ công bên tám cẳng, bên nửa lạng.

Đinh Phụng nheo mày tiếp:

- Cả hai vị tiền bối đều sánh ngang với nhau, tiện nữ đoán chắc như vậy. Và nếu đấu một trận sinh tử, tiện nữ dám chắc cả Ấn tiền bối lẫn Cát tiền bối đều nằm xuống một lượt, chết cùng một lúc, không ai hơn ai.

Nam Tà cắt lời nàng:

- Thế thì làm sao phân biệt được cao thấp?

Đình Phụng nheo mày suy nghĩ:

- Tiện nữ có cách này, nếu một trong hai vị tiền bối ai thắng thì người đó cao thâm hơn người kia.

Bác Thần Quân Ấn Thiên Luân hồi hải nói:

- Cách gì? Người nói ra nhanh lên đi. Lão phu nhất định phải bắt lão Cát này tâm phục khẩu phục.

Đình Phụng liếc xéo về phía cỗ xe ngựa. Nàng dang hăng rồi nói:

- Vị công tử mà hai vị tiền bối đang cuu mang, chính thật là thiếu chủ Đường môn Du Thiên Kiệt. Mà Đường môn thì nhị vị tiền bối đã biết rồi.

Nam Tà Cát Đổ cắt ngang lời nàng nói:

- Trong giang hồ ai mà không biết Đường môn, lũ người ở Đường môn chuyên dùng bá độc cùng những thủ đoạn để hại người.

Đình Phụng nheo mày:

- Ấy... Tiền bối đừng xem thường Đường môn. Trong giang hồ mỗi một phái, hay một bang đều có sở trường riêng. Không môn phái, bang hội nào giống nhau. Đường môn là đỉnh cao của Trung Nguyên về nghệ thuật dùng độc. Võ Đang chuyên về kiếm phổ, Thiếu Lâm am tường quyền cước, mỗi môn phái có cái hay của nó.

Nam Tà Cát Đổ xụ mặt xuống.

Bác Thần Quân thấy vẻ mặt Nam Tà Cát Đổ xuôi xị, liền đắc ý cười ha hả nói:

- Tiểu nữ nói rất hay, rất là hay. Chỉ những kẻ thiển cận như lão Cát Đổ mới nghĩ suy phân biệt cao thấp.

Lão vừa dứt lời Cát Đổ, Nam Tà đã trừng mắt.

Đình Phụng biết ngay, nếu mình không can ngăn, thì thế nào hai lão già này cũng đánh nhau, nên liền xua tay. Nàng nhìn Bác Thần Quân Ấn Thiên Luân rồi nói:

- Tiền bối Cát Đổ nói cũng đúng đấy chứ không sai đâu.

Bắc Thần Quân hỏi ngược lại nàng:

- Tiểu nữ, lão già kia nói đúng cái gì?

Đình Phụng mỉm cười trả lời:

- Võ học mênh mông như biển cả, nhưng vẫn có đỉnh cao của nó. Tiểu nữ nói có minh chứng. Thử hỏi trong giang hồ có môn phái nào hơn đặng Bắc Đẩu Thiếu Lâm.

Nam Tà vỗ tay:

- Đúng, người nói rất đúng. Chỉ có những lão già không có đầu óc, mới thấy môn phái nào cũng như môn phái nào.

Đình Phụng lắc đầu, quả thật nếu nàng cứ đứng giữa Nam Tà và Bắc Thần Quân giải thích hết việc này đến việc khác thì không biết đến bao giờ mới xong. Có thể Du Thiên Kiệt chết mục xác trong cỗ xe ngựa cũng không thể hòa hợp được hai lão già tính khí thất thường này.

Đình Phụng xua tay:

- Tiệp nữ có ý, nhị vị tiền bối cùng đưa Di thiếu chủ về đến tổng đàn Đường môn, rồi dùng độc chất trong Đường môn mà phân định võ học.

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân nhìn Cát Đổ, rồi quay sang Đình Phụng có vẻ không hiểu hỏi:

- Sao lại dùng độc của Đường môn phân định cao thấp?

- Võ công của nhị vị đều ngang nhau, không ai hơn ai, tất phải dùng đến độc công. Vị tiền bối nào khí công thâm hậu sẽ thắng người kia. Còn như lỡ bị trúng độc thì có Đường chủ giải, không sợ nguy đến tính mạng.

Ẩn Thiên Luân khoát tay:

- Ấy... Nếu công phu của lão không chống được chất độc Đường môn, lão phu thà chết nhất định không đầu phục lão già họ Cát kia.

Cát Đổ lớn tiếng khiêu khích:

- Cát mỡ này cũng như lão thôi.

- Thế thì tiệp nữ chúc hai vị lên đường. Tiệp nữ hy vọng Đường môn sẽ giúp nhị vị tiền bối phân định được võ học ai cao ai thấp.

Nàng dứt lời liền ôm quyền nói:

- Cáo biệt. Hẹn có ngày chúng ta sẽ gặp lại.

Không để cho hai lão già Bắc Thần Quân và Nam Tà kịp mở miệng nói, nàng quay lưng thả bước đi luôn.

Đình Phụng đi chưa được một trượng, thì nghe tiếng Du Thiên Kiệt rú lên một tiếng.

Nàng dừng bước quay lại.

Du Thiên Kiệt lần ra khỏi thùng xe, miệng gào thét:

- Đình Phụng... Ta yêu nàng... Đừng bỏ ta... Đình Phụng... Sao nàng lại bỏ ta?

Y lão đảo chực chạy theo Vương Đình Phụng.

Sự xuất hiện đột ngột của Du Thiên Kiệt, khiến Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân và Nam Tà Cát Đổ thoáng ngỡ ngàng.

Nam Tà Cát Đổ lắc mình, đã bắn vọt đi chặn ngang đường Vương Đình Phụng, lão nói lớn:

- Ê, tiểu nữ... Gã họ Du kia đã tỉnh dậy rồi, người mau trở lại.

Đình Phụng nheo mày:

- Tiệm nữ nhờ nhị vị tiên bối đưa Du thiếu chủ trở về Kim Lăng. Nhị vị đã hứa rồi, tiệm nữ không còn việc gì ở đây nữa.

Nàng vừa dứt câu, thì Du Thiên Kiệt cùng với Bắc Thần Quân đã bước đến bên cạnh.

Du Thiên Kiệt nhìn Cát Đổ, rồi liếc xéo qua Bắc Thần Quân. Y xuống giọng trầm buồn nói:

- Đa tạ nhị vị tiên bối đã cứu mạng họ Du này, nhưng tại hạ thà chết nếu không có nàng.

Cát Đổ quay lại đối diện với Du Thiên Kiệt hỏi:

- Người muốn nói nàng nào?

Thiên Kiệt nhìn thẳng đáy mắt Đình Phụng nói:

- Không có Vương tiểu thư, Du Thiên Kiệt này không sống nổi. Văn bối đã yêu nàng, yêu tha thiết. Và văn bối khẩn khoản nhị vị hãy giúp văn bối được sống bên cạnh Đình Phụng.

Cát Đổ nhìn Thiên Kiệt rồi quay sang Đình Phụng:

- Tiểu nữ... Người nghe gã nói chứ?

Đình Phụng nghiêm mặt:

- Tiểu nữ đã nghe.

- Thế y làm sao?

- Tiểu nữ không có chút cảm tình nào với Du thiếu chủ.

Du Thiên Kiệt nhìn Đình Phụng trân trối nói:

- Đình Phụng, ta yêu nàng... ta không thể nào mất nàng được.

Bác Thần Quân đằng hắng rồi lên tiếng:

- Ấy... Lão phu thấy coi bộ y quá cuồng say tiểu nữ kia rồi. Thôi được, lão phu sẽ tác hợp cho đôi trẻ với nhau.

Du Thiên Kiệt nghe Bác Thần Quân nói, như mở cờ trong bụng, liền hối hả ôm quyền nói:

- Vãn bối đa tạ lão tiền bối. Du Thiên Kiệt này thề không quên thịnh tình của tiền bối.

Bác Thần Quân gật gù, quay lại Nam Tà Cát Đổ nói:

- Lão già... Lão cùng ý với ta không? Nhân dịp này chúng ta tổ chức thành thân luôn cho bọn trẻ.

Cát Đổ quay lại Vương Đình Phụng hỏi:

- Tiểu nữ, người chịu thành thân với gã họ Du này không?

Đình Phụng lắc đầu:

- Không, không yêu, không nợ, không hận, thì không thể nào thành thân được.

Nàng hướng mắt về phía Du Thiên Kiệt tiếp:

- Đình Phụng rất cảm kích tình cảm của Du công tử, nhưng tâm hồn đã trót yêu Âu Trường Phong. Nếu có duyên, kiếp sau chúng ta sẽ hội ngộ, giờ xin kiếu từ. Du công tử hãy bảo trọng.

Đình Phụng nói xong, quay lưng thả bước đi.

Du Thiên Kiệt cau mày. Gã phúi ống tay áo thư sinh người đã tràng ngang chắn ngang đường đi của nàng, miệng lẩm nhẩm nói:

- Không... Ta yêu nàng, và nhất định không cho nàng rời ta nửa bước.

Đình Phụng nghiêm mặt:

- Công tử hãy tránh ra. Đình Phụng đã quyết định rồi.

Cát Đổ gật gù:

- Người hãy tránh ra để cho Vương tiểu nữ đi. Nàng đã khẳng định không yêu người mà người còn chặn đường làm gì?

Bắc Thần Quân lách vai đứng cạnh bên Du Thiên Kiệt hỏi:

- Lão già họ Cát... chàng công tử đây yêu Vương tiểu nữ, đó là chuyện của chúng, lão chen vào làm gì? Ta thấy hai đứa cũng xứng đôi lắm chứ.

Nam Tà Cát Đổ phun một bãi nước bọt:

- Miệng lão thối lắm, thối lắm.

- Miệng ta thối...

- Miệng người rất thối, chỉ thốt ra những lời thối tha mà thôi.

Bắc Thần Quân rú lên, người của lão đã bắn lên cao, và xoay tròn như chiếc bông vụ, đôi chân như hai cánh chong chóng quay tít, nhập thẳng vào Nam Tà Cát Đổ.

Nam Tà vung quyền, tạo ra những nắm đấm dày đặc đón thẳng vào chiếc chong chóng cước phong của Bắc Thần Quân.

Cước quyền chạm nhau liên tục, gây ra những cơn lốc khí xoay tròn quanh hai người.

Nam Tà tổng thẳng một thoi quyền đại lực vào tâm huyết cước phong của Bắc Thần Quân.

Bắc Thần Quân lộn ngược rồi trụ thân nhìn Cát Đổ không chớp mắt.

Bên đây Nam Tà cũng thoái lui một bộ, thần diện uy nghi căng thẳng vô cùng.

Đột nhiên Nam Tà hét lớn một tiếng, bộ pháp nhoang nhoáng, hai đôi quyền thủ chớp động, lúc bên tả, khi bên hữu, tạo ra vòng lưới quyền phong chia làm ba đường trên dưới và giữa công thẳng trực diện vào Bắc Thần Quân.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã trao đổi qua lại mười hiệp mà chẳng bên nào hơn bên nào. Nếu Bắc Thần Quân trúng một quyền của Nam Tà, thì y như rằng, Nam Tà Cát Đổ cũng nhận một cước của Ấn Thiên Luân.

Du Thiên Kiệt thấy hai lão già kỳ quặc giao đấu với nhau quyết liệt, cười mỉm, quay sang Vương Đình Phụng, hấn khẽ nói:

- Đình Phụng... Chúng ta đi thôi.
- Đi đâu?
- Chúng ta về Kim Lăng.

Đình Phụng lắc đầu:

- Ta đã khẳng định rồi. Trên đời này ngoài Âu Trường Phong ra, ta không để tâm đến ai. Công tử đã khỏe rồi thì hãy ly khai một mình đi. Ta quay lại Ngọc Nữ Phong.

Đình Phụng đưa tay lên. Nàng muốn can ngăn cuộc đấu giữa Nam Tà và Bắc Thần Quân.

Đình Phụng vừa thốt hai tiếng “nhị vị” thì đột nhiên nàng cảm thấy nhói đau ở huyệt “Linh Đài”, cơ thể nàng nhũn hấn ra nhanh chóng.

Đình Phụng còn đang ngỡ ngác, thì đã thấy Du Thiên Kiệt vung cánh tay còn lại lòn qua nách nàng.

Gã quắc mắt nói:

- Nàng phải là của ta.

Đình Phụng muốn hét lớn, nhưng khi lực chẳng có bao nhiêu để thốt thành lời. Nàng như một con gà con bị con diều hâu cặp ngang, phóng vút về phía trước.

Trong khi đó, Nam Tà Cát Đổ và Bắc Thần Quân Ấn Thiên Luân cùng đánh đến những chiều cuối cùng, không ai tỏ ra nương tay nương chân. Hai người đứng là cặp bài trùng sống bên nhau, lại muốn loại trừ nhau, không ai nhịn ai.

oOo

Trong nội phủ kinh mạch thì có Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng, bên ngoài thì có tạo cảnh của thiên nhiên, cùng những động tác yêu đương của Khả Ngọc, Trường Phong mê mẩn hấn.

Chàng như một người mộng du, cất tiếng khe khẽ nói:

- Khả Ngọc... huynh yêu muội.

Khả Ngọc nép đầu vào ngực Trường Phong, bàn tay búp măng của nàng vuốt nhẹ khắp các huyết đạo của chàng. Cảm giác do nàng mang lại, khiến Trường Phong tưởng chừng như mình là Từ Thức, đang lạc vào cõi hoang tưởng thần tiên. Quả đúng như vậy, chàng đang bị cảm giác u mê chi phối bởi men rượu Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng.

Kinh mạch Trường Phong căng phồng ra, tim đập rộn ràng, và Đan Điền như một miệng núi lửa sôi sùng sục. Tâm thức không phân biệt đâu là thật đâu là giả, chỉ mơ mơ màng màng trong cõi mộng do chàng tưởng tượng.

Chính trong cảm giác đó, Trường Phong nhận rõ ngọn lửa tình dục, mới đầu chỉ là hòn than âm ỉ, rồi bất thần nổ bùng cháy dữ dội. Lửa dục như muốn đốt thiêu lục phủ ngũ tạng của chàng, khiến kinh mạch như khô quắt lại, chẳng khác nào là bàng khô cán, gòn tan.

Chính trong khoảnh khắc gần như Trường Phong muốn buông thả thì tiếng của Khả Ngọc nhẹ êm như tiếng đàn tỳ bà thổ thổ bên tai chàng:

- Trường Phong, hãy ôm muội đi... Muội yêu đại ca.

Phải chi nàng đừng thốt ra những lời đó có lẽ Trường Phong còn cố kiềm chế mình trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nữa, nhưng Khả Ngọc lại chủ động thốt những lời yêu đương nồng cháy, kèm theo tiếng nói, động tác của nàng như cánh hoa lay động, hé nhụy phô mùi thơm để dẫn dụ bầy ong bướm.

Khả Ngọc từ từ trườn vào lòng Trường Phong. Hai cánh tay trắng nõn nà của nàng như đôi măng xà khóa khắp thân ảnh chàng.

Trường Phong cúi xuống. Đôi mắt chàng đỏ rực, biểu lộ ngọn lửa dục tình đang bùng cháy dữ dội.

Nếu bất cứ nữ nhân nào thấy cặp mắt hoang dã rùng rục của chàng thì da thịt đã nổi đầy gai ốc bởi sự sợ hãi, nhưng Khả Ngọc thì không. Nàng khác với những nữ nhân khác, hay do nàng đã yêu chàng, và muốn dâng hiến cho chàng.

Đôi gò bồng đảo của nàng như những lượn sóng nhảy múa trước mặt chàng. Trường Phong ôm ghì tấm thân kiều diễm của Khả Ngọc sát vào mình hơn. Chàng có cảm tưởng cơ thể Khả Ngọc đang căng cứng, và nó sắp vỡ ra để hòa nhập vào từng hơi thở nóng hổi của mình.

Bàn tay vô thức của Trường Phong trườn khắp người Khả Ngọc, cho đến lúc có những âm thanh êm ái đập nhẹ vào thính nhĩ chàng.

Khả Ngọc gọi khẽ:

- Đại ca...

Trường Phong đâu còn nhận biết tiếng gọi ấy là lời yêu đương, hay tiếng kêu cảnh tỉnh. Chàng chỉ còn biết mỗi tấm thân trắng như bạch ngọc không một vết tỳ đang áp sát vào mình.

Ngọn lửa dục càng thôi thúc hơn, khi Trường Phong áp tai nghe tiếng tim đập rộn rã trong lồng ngực nàng. Chàng cúi sát xuống, và cuối cùng thì nằm duỗi dài trên người Khả Ngọc.

Tiếng suối chảy, tiếng thông reo, hòa nhịp cùng tiếng thở hòa âm của hai người. Trường Phong quên mất cả không gian, chẳng màng đến thời gian, lúc này trong tâm linh của chàng chỉ có Khả Ngọc, cùng với sự tan rã trong niềm khoái cảm vĩnh hằng.

Trường Phong cứ bập bềnh trôi mãi... trôi mãi, cho đến lúc chàng lịm dần đi, mà vẫn còn cảm thụ hơi thở và vùng da thịt ngọt dịu của nàng.

Trường Phong quên thực tại, quên luôn tất cả những sự kiện đã xảy ra quanh cuộc đời chàng. Trong tâm trí và trái tim Trường Phong chỉ còn đọng mỗi hai tiếng:

- Khả Ngọc... Khả Ngọc...

Trường Phong choàng tỉnh khi mặt trời đã đứng trên đỉnh, rọi ánh nắng gay gắt xuống mặt chàng. Bật ngồi dậy, chàng nhìn quanh không thấy Khả Ngọc đâu.

- Ngọc muội... Ngọc muội... Ngọc muội...

Nhìn xuống phiến đá tràng kỷ, Trường Phong nhận ra những vết son đỏ hồng. Chàng vò đầu:

- Ta đã làm gì Ngọc muội... Ta đã làm gì nàng?

Chàng gọi lớn:

- Ngọc muội, Khả Ngọc... Muội đang ở đâu?

Tiếng suối chảy vô tư, tiếng thông reo thờ ơ với lời réo gọi của Trường Phong.

Trường Phong nhìn quanh cố tìm tung tích Khả Ngọc. Nhưng không, tất cả như chàng vừa thoát ra một giấc mơ đẹp, và muốn giấc mơ đó quay trở lại chẳng khác nào Từ Thức đã bỏ mộng tiên quay về cõi trần dung tục.

Trường Phong vận khí băng mình rời phiến đá tràng kỷ, chàng trở thuật quý ảnh phiêu bồng chạy về hướng bắc, rồi đảo trở lại nhắm hướng nam, không thấy bóng dáng Khả

Ngọc, chàng lại chạy về hướng tây, nơi đó cũng cô tịch lạnh lùng. Trường Phong đổi hướng đông, tứ phương tám hướng đều không có bóng dáng của nàng.

Chàng đứng bên bờ suối, chằm chằm nhìn phiến đá tràng kỷ, miệng gào thét:

- Ngọc muội... Ngọc muội... Khả Ngọc... muội đang ở đâu? Ta yêu nàng... Ngọc muội... Ta yêu nàng.

Trường Phong giật mình khi nhận ra hàng chữ thảo khắc trên phiến đá tràng kỷ, phải đến lúc tâm tình chàng lắng dịu mới thấy được hàng chữ đó.

Trường Phong lắc mình, băng về phía vách đá. Chàng nhận ra tuyết thứ Khuru Ma chỉ của Thiên Ma Thế Vương.

"Người muốn gặp lại Khả Ngọc, thì hãy trao nhánh Hồng Liên Huyết Ảnh công cho ta. Bằng không thì kiếp này coi như người đã vĩnh viễn mất nàng".

Trường Phong lẩm nhẩm:

- Thiên Ma Thế Vương... Thiên Ma Thế Vương.

Trường Phong sực nhớ đến đài hoa Hồng Liên và nhánh Hồng Liên trong áo mình. Chàng thò tay vào trong, đài hoa có nhánh Hồng Liên đã biến mất từ lúc nào rồi.

Tâm tình Trường Phong xáo trộn vô cùng. Chàng nghĩ thầm:

"Thiên Ma Thế Vương lấy nhánh Hồng Liên và đài hoa tất y đã có trong tay những nhánh Hồng Liên của Vạn Hóa Đạo Tử và Võ Thánh rồi. Y chỉ cần thêm nhánh Hồng Liên của chàng nữa thì đủ đóa Hồng Liên và sẽ là chủ nhân của Ngọc Điện U Linh".

Chàng nghiến răng, gằn từng tiếng:

- Không thể được... không thể được... Nhất định ra phải đoạt lại đóa Hồng Liên. Thiên Ma Thế Vương, dù lão có trốn nơi cùng trời cuối đất, Trường Phong này cũng quyết tìm ra lão.

Trường Phong băng mình rời khỏi cánh lều rừng tùng. Chàng trở thuật Quỷ ảnh phiêu bồng, lao đi như một mũi tên thấy bóng mà không thấy dạng.

Trường Phong khuất hẳn rồi, thì phiến đá tràng kỷ nhích động, rồi từ từ tách ra làm hai. Phiến đá đó có thể tách ra không một ai có thể ngờ được, từ chỗ tách ra một người chui ra, người đó chính là Bạch Liên Thánh Cô.

Bạch Liên Thánh Cô ngấm nghĩa vật trên tay mình. Và như quá đỗi chí với báu vật đang ngấm, nên Thánh cô ngửa mặt cất tràng tiểu ngọc thánh thót.

Cắt tràng cười đó, Thánh cô vươn trảo công xuống mặt suối nơi đặt vò rượu Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng.

Năm đạo Khuu Ma chỉ xanh lè thoát ra, chẳng khác nào năm luồng sét vồ thẳng vào vò rượu.

Âm.

Vò rượu Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng chỉ còn một đám bụi tản mát trong không trung.

Thánh cô nhìn hàng tùng trước mặt nói:

- Ta sẽ là chủ nhân Ngọc Điện U Linh, tất cả sẽ trở thành thuộc hạ của ta. Mối thù của Lưu gia sẽ được rửa sạch.

Thánh cô nhìn lại đài hoa Hồng Liên:

- Âm Công Lượng Cực Tử... Hoàng Thúy Nga, rồi đây ngươi sẽ trốn đi đâu khi Bạch Liên Thánh Cô tìm đến. Ta sẽ san bằng Tàn Khuyết môn, và san bằng ngươi nữa.

Bạch Liên Thánh Cô ngửa mặt cười vang dội:

- Ha... Ha... Ha... Chẳng bao lâu nữa, chủ nhân Ngọc Điện U Linh sẽ tái xuất giang hồ.

- o O o -